

DIVULGADOR
QUINZENAL
DE LITERATURA:
I ART: GIRONA

* * *

Els verdaders poetas cantan la veritat i la virtut mentres que 'ls poetas dolents cantan el sofisme i el vici.

Aquexos poetas del vici son mals musics que conexan son instrument. Polsan la corda falsa i passajera, en lloc de la verdadera i eterna. Se enganyan fins per sa mateixa gloria.

LAMARTINE.

Núm. 24.

15 Janer, 1903.

NOSTRE CONCURS

Disposats a tota hora a contribuir en lo possible al foment del avens intel·lectual de nostra terra havem pensat obrir aquest Concurs, si be modest pels seus premis, rublert son esperit d'una sencera i bona voluntat que creiem sabrán veure tots els artistes en quins cors hi bategui el ver entusiasme per la literatura, artistes a quins cri-dem i convidem per a que hi prenguin part.

Els premis que oferim son com seguexen:

PREMIS

- I.—**25 pessetes** al millor treball en prosa de tema lliure.
- II.—**15 pessetes** a la millor rondalla instructiva i moral i qu' es presti més a ser contada a les criatures.
- III.—**10 pessetes** a la més inspirada poesia, si pot ser de curta extensió.

BASES

Els treballs deuen enviarse a la Redacció de VIDA a nom del secretari del Jurat avans del 15 de Mars vinent, en la forma acostumada per a aquesta classe de certamens.

Les composicions premiades queden de propietat de la Revista durant tot un any.

Els accèssits es concedirán a discreció del Jurat.

Formarán el Jurat Calificador els senyors: Raimon Casellas, Josep Franquet, Francesc Balari, Prudenci Bertrana i Mossèn Francisco Viver, secretari.

Girona, 15 janer de 1903.

AVANT

Ferms com sempre, batalladors com sempre, enardits com sempre, després d'un any de proba, després d'haver palpat la prosa que rodeja a la visió santa de la poesia, de la bellesa, de la ciència, sostenim en tota sa integritat la bandera de nostra Pàtria venerada, la senyera de nostra gloriosa renaxensa literaria, am l'entusiasme al cor i la sinceritat als llabis.

Al morir-se 'l gran Verdaguer, l'encarnació simbòlica de l'esperit catalanesc, procuràrem enaltir sa memoria del modo que sapiguèrem i 'ns fou possible, i darrerament hem llensat un crit de desvetllament per a plantar en el terrer gironí de glorioses remembrances, l'arbre tradicional dels Jocs Florals; hem combatut am la rabia de gladiadors les ridiculeses, que bax la capa de la literatura i de l'art malvesen el gust del públic gironí; i hem brandat la dalla per a segar les males herbes de les doctrines contraries al sensat geni de la rassa catalana, i hem flagel·lat el poc senderi literari. En poques paraules: havem estat sempre uns somiadors quixots; però creiem que nostra brauesa i nostre cor idealista han estat dirigits per l'amor que duièm a nostra tradició i a nostra patria gloriosa; i 'l braó i 'l cor guiats per un esperit tan sencer no poden embestir gegants impalpables ni lluitar per vanes ideies: nostra llansa no pot enfonzarse en el vuit, havia de trovar per forza enemics reals com la rutina, el despotisme i l'ignorancia.

Alguna part del públic ha correspost noblement al nostre crit de resurrecció; la premsa local i la de fora més ò menys ens han alentat en nostra tasca, reproduint alguns de nostres treballs i alabant nostres humils empreses; i un respectable nombre d'autors de vàlua s'ha dignat concedir-nos sa escullida col·laboració. Però la majoria del jovent intel·lectual de nostra ciutat no 'ns ha secundat, quan, sense pretensions de dirigir el moviment i si tan sols de despertar la lluita, hem llensat el crit de *desperta ferro!* Mes, què hi fa? Els pocs qu'han permanescut a nostre entorn tenen l'ànima caldejada, i tots plegats continuarem nostra obra

simpàtica malgrat els motius de boigs i d'insensats am que la gent de *prudencia* vol ferir nostres orelles.

Homes de la *prudencia*: entreguèu-vos de caps y peus al negoci i a la especulació, no pensèu en ideialitats i filosofies: nosaltres ja aguaitarem al cel i ens enamorem d'el món ideial, convensuts com sempre de que l'ideia conté la virtualitat que arrossega als homes a descobrir un mon novell, de que l'ideia es una forsa que amb el nom de Cristianisme enderroca les societats corcades, de que l'ideia conté el germ d'una revolució que amara de sanc el pit del poble francès, de que conté una potensa que llena a l'Atila dels temps moderns a través de la terra, i de que mou també la ma del poble catalá per a clavar-li una bofetada al Bruch i a Girona; i sabem que la ideia está sotmoguent a nostres patricis i un die ò altre exirà a la llum per-a mostrar als que petjen les fites de nostres drets inviolables el terrible: No més enllà!

Quixots que cerquèu la bellesa i la veritat: acompanyéu-nos en nostre pelegrinatge pel món del pensament: i avant, Fills de l'ideia!

ELS REDACTORS DE VIDA.

VERGÉS

*Als seis péus, sobre 'l plá, si voleu, mireu are
Los aybres d' estos càmps, al llevant qui fan care:
Tenen tot inclinats en terra, llurs ramells,
Com per fer admirar de mes prop llurs joyells.
L' un prop de l' altra son disposats en renglèra;
Y passada la fret, quan vé la Primavèra
Com d' un mantó brillant se cobreixen de flors,
Derramant al entorn los meus suas olors.*

*Alguns dies després, mirau com tots verdèjen!
Mes valents, cirerers qu' eran blanchs, vermellèjen;
Entre fulles, llurs fruyts, espessos com cabells,
Penjen, à cada brot, hermosos cascabells,*

De prunes, tant n' hi ha que pel sol ne fan rastre,
 No d' aquelles vulgars, que se diuen de sastre,
 Blaves, grogues, sens xuch, bones sol per la gent
 De grossa vida, ó bé qu' apreta lo talent,
 Mes aquelles, qu' ha temps, posades à la moda,
 Tothom gusta y coneix pel nom de Reyna Cloda.

Si teniu sed, veniu, seguiu estos senders:
 Los pressechs, ja madurs, paran los presseguers;
 Sol temer, eix aybret, la fret y la gelada,
 Mes est any no 'l tocá cap dolenta bromada;
 Vestits de pel moixi, ni filat, ni teixit,
 Sos fruyts, besats pel sól, poch à poch han creixit.
 Quan s' hi planta la dent, regalan d' aygua pura,
 Fresca com la de font, y plena de dolsura;
 Basta per los cullir, sols d' allargar las máns,
 Los móllans son aquí, allí son los duráns.

Quan serán acabats, no se deu passar ansia,
 Donará, la tardó, pomes en abundancia.
 Sabiau que 'l pomer no fos tan presumit?
 Cambiant la sasó, cambia de vestit.
 Si fou roja sa flor, penjan are à sas branques,
 Pinyades y lluhent, pomes groges y blances;
 Si quan eren florits, com un vello d' anyell
 Blanquejaven als ulls, llur fruyt are es vermell.
 Cadahú per son torn, es cosa portentosa,
 Lo lliu sul pomer espelleix amb la rosa.
 Té mil merits la poma, y per finir cansóns,
 De la gamme del gust pot seguir tots los tóns.

En eix lloch fortunat, molt d' altres aybres creixen,
 Qui, fruyt deliciós en tot temps produheixen.
 Lo nom d' aquestos camps, riquesa del pagés,
 Vo 'l diré si voleu: estos camps son Vergés

† CANONGE JAUME BOIXEDA.

Perpinyá.

LO DICCIONARI DE MOSSEN ALCOVER

Apart de son mérit indiscutible com obra lexicogràfica de primer orde, com á Diccionari ben complert que será d'una llengua que no 'n té sinó de migrats y esquifits; apart del gran progrés que significa y de lo molt que augmentará nostre comerç intelectual ab les altres nacions fent conéixer y estudiar més y més nostra literatura; además dels immensos beneficis que 'ns portará en la febra d'un renaixement literari de tan abundosos y exquisits fruits com lo catalanesch, altres mérits té, moltes altres ventatges inclou, de naturalesa ben diferenta, es veritat, emperó tant y fins més importants, si cab, puig de res val al home tenir una parla rica, enérgica y concisa, si no la pot usar més que tot sol, dins sa cambra y ab molt de compte encare de que no l' escoltin per darrera la porta, si 's veu atropellat á cada passa, desconegut en sos drets mes sagrats, tiranizat.....

Les relacions que sos treballs originen entre Catalunya, Valencia, les Balears y 'l Roselló, assegurarán y entrunyellerán los vincles que naturalment les uneixen, fomentarán l'amor recíproch de llurs respectius pobladors, los infiltrarán la idea may prou compresa de que no hi ha regions filles sinó que totes son germanes, ben germanes, per mellor dir, membres d'un cos únich, parts integrants d'un sol tot orgánich y que, com les dels essers animats, abandonades á si meteixes no tarden en podrirse; los convencerán de que, si volen tornar al temps de la avior y no rodar y esmicolarse al fons del abisme, han de lluytar fortament units com á lo que son, com á membres d'una gran familia, com á ciutadans d'una meteixa patria; y estos efectes son de tanta trascendencia al menys com los purament científichs y literaris.

Avuy díe ho tenim bastant oblidat á n' açó per desgracia; avuy díe 'ls habitants dels diversos territoris ahont se parla catalá 'ls tenim afluixats á n' aquestos llaços, estam un bon xich distanciats y 'ns miram sinó just forasters, ab indiferencia, no ab l' afecte propi dels compatricis.

Cal dirho ben fort porque es penyora de la nostra res-

recció. Tant los qui respiren l' ayre balsámich de la vora del Turia ó la pols y fumera de les fábriques del peu de Montserrat com los qui víuen més enllá dels Pirineus ó be 'ns passejam sota lo cel puríssim de la *illa daurada*, tots som del meteix casal; tots som uns; tots som cataláns.

Cosa es aquesta més clara que la llum del sol. Igual llenguatge mamam ab la llet y sabut se té que 'l llenguatge es lo carácter més distintiu de la patria, "es emanació y producte de la ánima del poble, gresol de son pensament, sagell de sa personalitat". (1) Tots parlam clar, poch y sustanciós, articulam les vocals ben netes y no fem cançqueta sinó que terminam los mots en sech y ab idéntica entonació que al principi. Si algunes diferencies se troban, son ruhíns y no peculiars d' una sola regió ja que están més ó menys escampades per les altres: aixís una de les notes més característiques dels que viuen en l' antich comtat, lo predomini de la *e* oberta, l' encontram á Binissalem; la *e* no 's pronuncia fosca, ab tot y esser accentuada á Mallorca sola, també á qualque punt del Rosselló; no es just á Valencia que 's fa la *e*, sempre que no es tónica, com en castellá, per Lleyda també la hi fan; hi ha viles, com la meva (Capdepera) y Soller, en que, al igual de Catalunya, la *o* átona sona com á *u*. L' article *es*, *sa*, *so* l' usan també per la costa part damunt de Barcelona, per Sant Feliu de Guixols; moltes altres paraules, altres formes y locucions que 's creyen propies de Mallorca ó d' algún altre indret s' ha vist que son usades per molts més.

¿Y convenint de tal manera en l' efecte no convindrem en la causa? Natural que sí; los nostres caràcters son iguals, iguals nostres costums y nostra manera d' esser; tots som positivistes, práctichs; no fantasiejam ni perdem lo temps en cabories; som franchs, bruscos y nobles, sensibles al Art y á la bellesa, gelosos sobre tot en alt grau de nostra llibertat, de nostra creencia, de nostres glories y tradicions.

Aquellas grans figures que uns colps s' anomenan Jaume 'l Conqueridor, Muntaner, Vicens Ferrer, y altres Eximniç, Joan Martorell, no son considerades gloria tan sols de la encontrada ahont nasqueren sinó de tota la Patria ca-

(1) Discurs de gracies de D. Miguel S. Oliver en los Jochs Florals de 1897.

talana puix en elles Deu hi ha estampat més fort la nostra característica, en elles brilla ab tot son esclat nostre geni.

¿Y actualment per ventura 'ls iniciadors y principals partidaris de la Renaixença son tots del antich comtat? ¿no hi figuran també gloriosos naturals de les altres regions? ¿no hi ha un Aguiló, un Costa, un Forteza, un Delpont, un Querol y tants més?

Catalunya sens lo nostre Arxipélach, sense Valencia y 'l Rosselló, com qualsevol altre d' estes regions sola, es un cos incomplert al qual s' han amputat membres importants y que, si viu es per rossegar curt temps una vida meçquina, encongida y malaltissa. "La Patria catalana, s' exclama l' ilustre poeta president del Ateneu barcelonés, En Ramón Picó y Campamar, en son discurs presidencial, no es sols aquesta encontrada ahont vivim; no oblidem may que vers Ponent hi ha un rich verger, un tarongerar florit, el bressol d' En Ausás March y d' En Corella, qu' es carn de la nostra carn y sanch de les nostres venes; no oblidem que á la altra banda dels Pirineus hi ha la terra, bressol del alt En Jaume que es un troç del nostre cor; no oblidem que mar endins, aqui mateix devant les nostres costes, hi ha una illa d' or, la terra d' En Llull, de Fra Anselm y d' En Olesa que es germana nostra y somriu alegrement quan, en dies de cel clar, pot ovirar allá d' allá del mar els cims de la costa catalana."

May 's llohará prou la fe, la constancia y la energía ab que l' eminent Vicari General mallorquí ha remogut obstacles que parexían insuperables y ha encalentit los ánims per la formació del Diccionari: que los trevalls de tan monumental obra remourán nostre cor ferintlo en sa fibra més sensible, despertarán nostres sentiments condormits, nos retornarán aquell afecte y germanor casi perdudes y que tant nos mancan per assolir la suspirada regeneració. La llengua té la virtut de despertar, com altres tants ecos, los sentiments patriotichs; en veritat pot dirse que la amor á ne 'l propi idioma y la amor á la Patria 's confonen en una mateixa amor.

JOAN ALZINA Y MELIS.

L' ULTIM CANT

*Soc vell, soc vell, ja 'n tinc xexanta.....
 Ja tinc ben blanc tot el cabell.....
 El mal Hivern ji quant m' espanta!
 I tot perquè soc vell,—soc vell.*

*El sol no brilla per ma vida,
 Jo sols oviro la foscó;
 Soc la rosella ja marcida
 Que 's troba enfront de la Tardor.*

*Cantèu, cantèu, poetes joves,
 Que jo no puc puig ja só vell.
 Trasseu, trasseu corrandes noves
 Tretes del cor, del cor novell.*

*Llegint treballs de jovenalla
 Recordaré jo 'ls meus versets;
 I de ma lira que ara calla
 Anyoraré els dolços esplets!*

*Cantèu, cantèu: ditxós qui canta;
 Cantèu, jovent de cor novell,
 Que jo no puc, ja 'n tinc sexanta
 I per cantar soc massa vell.*

PERE SALÓU I MORERA

Del llibre inédit: Colps de ploma.

ÍNTIMAS

Al amich Rafel Masó.

XIII

Va tornar la meva estranya malaltia, la malaltia que fá presa no ja del meu cervell, sinó del meu ser, íntegre, cos y esperit, á la arribada de totas las primaveras. Tu ho saps, estimada. En cuan un jorn tebi de Mars fa ovrirme els ulls á la llum d' una nova estació, á n' aquesta llum que sembla tal-

ment caure d' un cel recent creat; en cuan sento mon cos banyat per las brisas primaverals, brisas entre frescas y cálidas que ensemps enlayran l' esperit y l' enervan, cuan per las finestras penetran á torrents, aromas que no se de quinas flors provenen, y trins y càntichs ab rapsodias bojas escapadas de gorgas de no se quins aucells, d' aucells engabiats, pro que ab tot y viure en presons, cantan de goig cuan senten arribada la estació del cantar; cuan al seu costat arriban fins á mí las veus dels infants que cridan alegroys á Primavera com no saben cridar may més; cuan encerto á veure la primera papellona, la atrevida, la d' aletas petites entre grises y blancas, raquítica y feble com escapada per miracle de las cruasas del hivern; cuan sento el primer sacceig de la sang que vull en mon pit y repica en mos polsos; cuan me fregan l' ánima las impressions de l' aubada d' una estació, agre-dolsas com primerencas maduxas, després d' una intensa sensació d' alegría, tan intensa que 'm xarbotan las llágrimas á las primeras paraulas qu' intento pronunciar, sembla com si una veu exterior, potentia sobre tot poder y suau més que cap dolsor, me cridés á interminables nupcias ab la Naturalesa. Voldria en mitg d' ella, perdrem y aniquilarme; voldria veure mon cos com atravessat y dividit per tots aquells dards de llum y armonía, escaparme á través de l' espay, desfet en átomos, buscant cada un son átom germà sobre las infinitas flors, sobre 'ls infinits raigs de sol, sobre las infinitas plumas agafadas en las alas de las infinitas papellonas que eczisten en la infinita Creació... Y allavors desitjant gosar en la llibertat plena de la essencia de la Naturalesa, jamay domada, totas las forsas capassas de fer vibrar una corda en aquest gran salteri que anomeném cos, á n-aquesta immortal lira que anomenem ánima, me donch á aburrir tot lo que significa presó per ellas y odio á tot lo que ab el nom de forma, imatge y signe, intenta apresonar á la Bellesa. Y allavors, jo, artista, y sols artista, aymo al ritme y aborreixo 'l vers: m' encanta 'l color y la llínia y aborreixo la forma, se me 'n vá l' ánima rera 'l soroll y odio las melodías que l' home anomena música, cau mon ser de jenolls devant l' hermosura que li enrahona de boca á boca, doblegat al jou de la emoció á un temps plora y riu, com enamorat que

está en sa divina esencia..... y ab tot si posehis el llamp de Júpiter, aniquilaria sense pietat á tot aquell que ab paraulas intentés cantar la Bellesa, ó ab obras portarla á la vida.

Per mi en aquesta comunió íntima ab la Naturalesa, en l' especiament dels meus átomos en son ser, crear es profanar, sacrílech l' acte del que intenta ab sensacions inefables formar ideas, com sacrílech seria l' aymant que cedís per or els besos de sa aymada. Per sacrílech aborreixo aixó que escrich y per profanador á mi matex m' anatematizo..... Per axó estimada meva, silenci cuan els cels cantan; calli ta veu d' arcángel, la que repetex mas rimas de poeta, avuy qu' enrahona la Bellesa.

RAFEL GAY.

L' ART A GIRONA

Encare que sembli mentida, de tant en tant, l' art espurneja per Girona i 'ns dexa veurer alguna guspira.

El pesebre que en Monsalvatje ha guarnit a casa seva es una d' aquestes guspises am que forsosament i tan de tart en tart ens hem d' alimentar els que a Girona anem afamats d' art.

La trassa d' en Monsalvatje i son gust artístic s' han juntat al merit indiscutible del pincell d' en Urgell i d' aquesta fusió tan encertada, n' ha nascut una hermosa perspectiva que junt ab una altre vista panoramica tambe molt escaienta i apropiada forman el xamós pesebre de Can Monsalvatje.

Del quadro d' en Urgell, que per si sol ja constituex una hermosa obra d' art, n' ha sapigut treure en Monsalvatje, el major partit possible. Les cases de primer terme que son de relleu i que figuren com a pertanyents al matex carrer que representa el cuadro, donan a aquest una gran ilusió de realitat, i com a consecuencia un conjunt d' hermosa perspectiva. Els colors ajustats am que en Monsalvatje ha pintat les esmentades cases de primer terme, fan que aquestes no desdiguin del quadro i que el pas del relleu al pintat passi desapercbut. Les poques figures que pel carrer tranziten, acaben de donar al conjunt l' aire de soletat i tristesa que ja de si sól respira el quadro d' en Urgell. Potser axo es am lo unic am que en Monsalvatje no ha estat prou ensertat. Una llum de color, potser blavenca, pot ser morada haguera contribuít a donar a la vista un to general de capvespre quietós, mes, de conformitat amb el quadro d' en Urgell

D' aquest carrer que constituex el *clou* del pessebre no 'n desdiu pas la vista panoràmica que desde el Betlem, que figura en primer terme, 's contempla, axis com tampoc les belles figures d' en Amadeu d' Olot que hi rumbejen.

Ens plau doncs feliscitar de tot cor al amic Monsalvatje per son bon acert i per son entusiasme per l' art.

¡Endevant i foris estimat company! ¡Que tingueu molts imitadors!

R. M.

FARUM D' IMPREMTA

IDEALISME I POSITIVISME, DISCURS DE M. PUIGMITJÀ — UN ARTICLE DE LA "REVISTA LULIANA". — "PATRIA", REVISTA TARRAGONINA. — DOS LLIBRES D' EN MONTSALVATJE Y UN D' EN SIENKIEWICZ. — "CATALUNYA" NOVA REVISTA BARCELONINA.

Mossèn Puigmitjà publica en el setmanari Olotí *El Deber* un discurs, que ancara que s' hi troba a faltar en conjunt un xic de coherencia i lligam, conté sobre tot en sa primera part, conceptes justos que mereixen ser estudiats, bon tros més de lo que sol fer-se amb articles de periòdic. Establex una hermosa comparació entre 'l romanticisme de la antiga Espanya i 'l positivisme de sos temps moderns. Manifesta la simpatia que sent per l' idealisme ancara que reconex els defectes qu' aquest tenia en l' Espanya d' avans; i l' aversió per el positivisme prosaic de nostres dies, mil voltes més repugnant que l' idealisme desgabellat. L' Espanya antiga la mira personificada en el cavaller de la Manxa, i la moderna, en el groller escuder; i demostrant sa preferencia pel primer esclama, "quant se té un cor gran per realisar empresas al ensemps colosals y profitosas, ab frenarlo, ab ferlo dirigir per una ma prudent n' hi ha prou: però ab homes de cor esquifit, no 's pot fer cosa que s' ho valga; y ja veyèu que, si es impossible cambiar un cor, no es pas tan difícil dirigirlo." Per seguir en el camí del verdader progrés cal agermanar els dos enemics temibles, es menester que 'l pes del cos sigui enlleugerit per les aspiracions de l' ànima.

Si nostre quinzenari disposes d' espai sufficient, ens plauria esbrinar-lo fil per randa el profòn parlament que tenim entre mans. Però no podem pas dexar de banda la solució general i cristiana que 's dona al problema social. Els rics, han de compendre que tenen en ses mans els capitals per a administrar-los degudament i procurar la felicitat dels homes; aleshores al ficar els jornals no ho farien com qui ficsa la cantitat justa de combustibles que necessita una màquina per a funcionar; llavors no abandonarien al jornalер inútil com s' abandona una eina inservible.

El discurs acaba estatuïnt que 'l terme verdader del progres ha de ser l' amor, i ho ecsplana am la convicció d' un apòstol de l' ideia amb aquestes encertades paraules: "El camí del verdader progres no pot ser l' odi: porque progressar vol dir acostarse a la perfecció, y si la perfecció es Deu y Deu es amor, els que teniu ideals no desconfieu may de la victoria, pesi á qui pesi, 'l terme del progres ha de ser l' imperi del amor".

—La *Revista Luliana*, en son nombre del passat desembre, conté un important article d' en Antoni Casellas enaltint la doctrina d' en Llull i escitant als seminaristes a son estudi. Esplica am claretat en que consistex l' *escolasticisme* en quin tenen cabuda tots els sistemes, totes les teoríes i totes les opinions mentres no contradiguin el dogma católic

L' estudi de 'l geni de la ciencia catalana, el beat Llull, senyor articulista, ens sembla que convé i de ferm entre 'l jovent de nostres escoles. Nosaltres, conexem joves de talent i aplicació remarcables, que estàn tips d' escalfar els bancs de les aules de filosofia i teologia i de 'n Llull ja fa prou si saben allò de sa transmutació de fogós mondanal en místic profón; perxò ens plau en gran manera la campanya intel·ligent de la esmentada revista de honra i profit per a Catalunya. I ara que hi diu, desitjariem que la propaganda que fa en favor de la Filosofia luliana s' estengués am la matexa forsa per a la Filosofia Catalana en general, en quina hi figuren, com sab tot-hom, genis que com en Balmes han fet esplendir am son talent admirable, la veritat i grandesa de la ciencia cristiana.

Axis tindriem en nostra Patria un despertament científic més complert, variat i poderós.

—Hem rebut en nostra redacció el nombre de la revista *Patria*, corresponent al més de desembre, en la cual s' hi publica la solfa de la cansó popular "La vetlla dels pastors" ornada d' un dibux alegòric; conté a més dit periòdic un farsiment de travalls originals alguns d' ells de distingits autors i varis grabats.

—Havem rebut els dos últims tomos dels estudis que am tanta erudició i constancia ve fent sobre l' antic comptat de Besalú l' il·lustrat publicista D. Francisco Monsalvatje.

Tambe havem rebut una traducció de la novela de 'n Sienkiewicz titulada "El pan de la emigración".

De amdues obres ne parlarem en el nombre vinent.

—Avui deü haber comensat a publicarse a Barcelona una nova revista de Literatura anomenada *Catalunya*.

Si la veiem ja 'n donarem compte.

ESPIGOLANT. -- CRÓNICA

No estranyin nostres llegidors, si reben am retràs el present nombre: en cambi veurán ja publicat el cartell de nostre petit concurs, que es una mostra de *vida*; en tot lo que poguem volem remoure la gent de la son, qu' axís podrien anomenarse molts animals de ploma i pel de nostra tres voltes immortal i ara ensopida ciutat.

En nostre nombre vinent publicarem l' indecs corresponent als nombres publicats durant l' any passat, els que junt amb el primer d' aquest, formarán un tomo que nostres llegidors podrán fer enquadrar amb unes tapes, que també regalarem en nostra prócsima edició i que encare que senzilles respirarán totes elles bona voluntat. Es lo que diu l' adagi *Pobrets i alegrets*.

El dia 4 del present Janer segons ja havíem anunciat va celebrarse en aquesta ciutat, un mitin catalanista per a protestar del despòtic decret del Compte de Romanones.

L' acte resultá gran, puig gran ha de ser tot acte en que el cor ecsteriorisi sentiments tant elevats com els de Pátria i mes si aquesta ecsteriorisació es fa am la vivesa i energia que proporcionen aquestos matexos sentiments quan se senten llatzerats.

Llástima que a la grandiositat de l' acte no hi contribuís el públic, sent mes grossa la concurrència.

¡Sempre alló que caracteriza a Girona! A las deu d' un dematí d' hivern els llensols son molt calents i a les dotze el sol escalfa molt per les afores

Els elements catalanistes d' aquesta capital han acordat presentar pera la candidatura de Diputats a Corts per Girona, nostre benvolgut company de causa i honrat fabricant, en Joan Casas i Arxer.

Nosaltres que amb el desvetllament de nostre literatura veiém que hi va unit el desvetllament de nostra Patria, ens complaurém en portar nostre humil gra de sorra per a fer triomfar aital candidatura, trevallant am totes nostres forses de desde aquestes columnes, pel qui, sent un honrat patrici, es un ver i decidit protector de l' art catalá.

El Jurat calificador del certamen de prosa organísat per la Revista barcelonina *Montserrat* ha adjudicat premis a nostre bon amic en Francesc Balari i als companys de redacció en Prudenci Bertrana i Rafel Gay rebin tots nostre coral enorabona.

La poesia que publicuém en aquest nombre del malaguanyat literat rosellonés Mossen Jaume Boixeda la devèm a la amabilitat de nostre

èstimat col·laborador En Jules Delpont que ens-e-l' ha enviada, junt amb una altre que publicarem en el nombre pròxim i que igualment que la present es inèdita.

Segons tenim entés la societat Círculo Artístico d' aquesta ciutat ha contractat pel pròxim concert el sexteto de Barcelona compost dels notables professors Sanchez, violí 1.er; Parera, piano; Galvez, violinista; Diví, violoncello; Segura, violí 2.^{on}; Gispert, contrabax els quals ecxecutarán un escullit programa ont hi figuren pessés d' en Beethoven, Weber, Wagner, Schubert i Chopin.

No dubtem que axó será del agrado de molts dels socis i qu' els verdaders aimants de la música hi fruirán de debó, ampró no se si aquet concert será objecte de renyines entre els elements de que está fundat el Círcol Artístic.

En el nombre vinent parlarem del esmentat concert si Deu ho vol i farem algunes reflexions sobre el resultat que dongui el matex, procurant posar de relleu les ventatjes i inconvenients que per el desenrotllo del art resulten de anar a cercar gent forastera per les manifestacions artístiques de la societat gironina.

Am molt gust insertem a continuació un solt que nostre respectable amic el Dr. Pou, a qui tan agraits estem per lo molt que treballa per nostre periòdic, ens ha enviat á fi d' evitar sospites i responsabilitats que tenen fonaments poc ferms:

Senyor Director de VIDA.

Molt senyor meu: A fi de esvahir errats conceptes y de declinar responsabilitats que no 'm pertanyen, li suplico fassi constar que no es cert que jo siga, com algú ha dit, revisador, inspirador ó director efectiu de la revista per V. dirigida. Soch de V. affm. y S. S.

Joseph Pou y Batlle.

Girona 7 Janer 1903.

Per nostra part en ferem un altra d' aclaració: ara com ara som forsa anarquistes, no mes en tenim de legal de director per nostra revista; axis es que als que 's veuen rebutjat algún treball literari no 'n donguin la culpa a ningú en particular, sinó al criteri preponderant en el concell de Redacció; lo metex diem del camp de batalla en que 's posi el periòdic.

Lo ferm y acreditat setmanari *La Costa de Llevant* ha publicat un nombre ecstraordinari am motiu de haber entrat en el dezé any de la seva publicació qu' es una bella mostra del esperit catalanesc que fa bategar els cors dels fills d' aquella riallera costa.

No podém anomenar un per un els noms dels coloboradors que han pres part en el nombre que 'ns ocupa pero si dirém que son mes de 50 les firmes que l' adornen algunes de personalitats de gran relleu en lo

moviment de renaxensa, y de molta significació en els pobles d' aquella comarca.

Al felicitar al nostre company li diem: ¡Avant i fóra!

Desde Cassá de la Selva.—Air diada dels Reis va tenir lloc en el local del "Orfeó Catalunya" la primera vetllada literari-musical d'enguany.

Un nombrós i escullit públic ha concorregut a la vetllada desitjós d' apreciar els notables progressos dels Orfeonistes, secundats per nostre estimat amic i Director del Orfeó, Mossén Gabriel García.

Amb una afinació i una justesa admirables se va cantar l' Ofertori de la Missa de Requite (Palestrina), *La flor de la immortalitat*, *L' Emigrant*, i per primera volta, *Dormiu bon Jesuset*, del mestre Frigola (Q. E. D.) Coneguda la fama que com a compositor tenia tan ben guanyada el Sr. Frigola era d' esperar que l' obra seria rebuda amb entusiasme. Les dificultats que presenta la grandiositat de l' esmentada composició van ser vensudes per l' estudi i conexement de l' obra.

En Vilahú va recitar "Tot bressant" poesia de mossén Verdaguer. En Tibau, "La cansó de la destal". En Cortacans, va cantar algunes pessets acompanyades al piano per mossén García. La banda de guitarres i bandurries, desempenyá 'l seu paper mitjanament.

Al menys en aquesta vila, l' esperit ensopit am la mancansa d' art veritable, pels que vivim ordinariament en la ciutat de Girona, es refá amb aquestes manifestacions nobles de bon gust i un hom es convenç de lo que pot la gent de nostra terra moguda i dirigida per persones gent despreses i intel·ligents de debó.

JOSEP ADROHER I GUYTÓ.

7 Janer de 1903.

VIDA   **PUBLICACIÓ QUINZENAL DE LITERATURA I ART**

Sortirà el 15 i 30 de cada mes

Preu de subscripció. Mitj any, 2'50 Pts. Se paga per avensat

NÚMERO SOLT 20 CENTIMS

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: SANTA CLARA, 4-3.er

SE VEN A GIRONA —En les llibreteries de J. Franquet i F. Geli i Administració d' aquet periòdic.

A BARCELONA.—En la llibreteria de A. Castells, Portaferrissa 16 i Kioske "El Sol".